

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๒๑ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๕

มาใกล้ไกลก็อยู่ในแดนวิภูฏะเดียวกัน

เมื่อวานนี้หลวงพ่อสั่งวาลย์ก็มาที่นี้ตอนค่ำ พักอยู่ที่นี้ วันนี้ท่านก็จะกลับพอดีกับเมื่อวานนี้เราไปทำวัตรท่านเจ้าคุณวัดโพธิ์ฯ พอกลับมาท่านก็มาถึงก่อนเล็กน้อยเมื่อคืน วันนี้ท่านก็จะกลับ ท่านอาจารย์สั่งวาลย์ก็น่าสงสารมากนะ เป็นพระเป็นครูอาจารย์ที่มีอุปนิสัยกว้างขวาง จิตใจเต็มไปด้วยเมตตา เราดูบริษัทบริวารของท่านก็รู้ ครูบาอาจารย์องค์ใดก็ตามมันดูออก สิ่งที่มาเกี่ยวข้องเกี่ยวโยงกันมากน้อย หลวงพ่อสั่งวาลย์ท่านมีเมตตาจิตอยู่มากนะ ไปที่ไหน ๆ เกือบด้วยการเสียสละ ความเมตตาสงสารกับความเสียสละเป็นคู่เคียงกันไป

อย่างที่ได้เห็นพี่น้องชาวมาเลเซียมานี้ (๒๐ คน) เราคิดอย่างโลกสมมุติที่กิเลสมันฝังไว้มัน ๆ นี้ ทำให้คนเยอหยิ่งจองหองมากทีเดียว หลักธรรมชาติของธรรมแล้วเรียกว่า สัพเพ สตฺตา อันว่าสัตว์ทั้งหลายครบหมดเลย ไม่มีชาติชั้นวรรณะ นี่เป็นหลักธรรม หลักวัฏจักรนั้นมีชาติชั้นวรรณะ มีสูงมีต่ำ คือความถือนะ เรื่องมีเป็นธรรมดาที่ตั้งไว้เป็นชั้น ๆ นั้นเป็นธรรมดาแหละ แต่กิเลสมันเข้าไปแทรก ความไปยึดแล้วก็เยอหยิ่งจองหองพองตัวเหยียบย่ำทำลายผู้อื่นไปด้วยความสำคัญตนว่าสูง ว่าชาตินั้นวรรณะนี้ อันนี้กิเลสเข้าแฝง ธรรมชาติของธรรมแท้มองบั้นนี้ พระพุทธเจ้าท่านมองดูสัตว์โลก ท่านไม่ได้มองดูชาติชั้นวรรณะฐานะสูงต่ำประการใด พระองค์ไม่ดู จ่อเข้าไปนี้ในจิต มีดก็มีดในจิต ชาติชั้นวรรณะสูงต่ำประเภทใด ๆ นี้ไม่มีความหมาย ธรรมอยู่ในจิต กิเลสความชั่วความดีอยู่ในจิต เล็งดูสัตว์โลกเล็งดูจิตนะ ไม่ได้เล็งดูชาติชั้นวรรณะหลักใหญ่อยู่ตรงนี้

เพราะฉะนั้นเวลาท่านเล็งญาณดูสัตว์โลกว่ามีตหนา ก็คือจำนวนมากของสัตว์นี้เรียกว่ามากต่อมาก มีตหนานั้นก็คือหัวใจของสัตว์โลก ไม่ใช่ชาติชั้นวรรณะพาให้มีตหนา เช่น ฐานะสูงต่ำ บริษัทบริวารเงินทองข้าวของไม่ใช่พาให้มีตหนา พาให้สว่างไสว มีตหนาและสว่างไสวอยู่ที่ใจ ให้พากันจำเอาไว้นะ ท่านดูบั้นมองดูใจจะเห็นก่อนวัตถุแล้ว นั้นละเห็นไหมวิสัยของใจ บั้นจะมองเห็นกันเรื่องภายในใจเป็นยังไง มีดดำกำตาหรือสว่างไสว มีอุปนิสัยยังงี้ ๆ จะดูเข้าไปในจิตใจของสัตว์โลก ไม่ได้ดูว่าฐานะนี้สูง ชาติชั้นวรรณะนี้วรรณะนี้ ไม่ได้ดู จิตท่านไม่ได้สนใจ เพราะจิตพระพุทธเจ้าไม่สนใจจะดูสิ่งเหล่านั้น ดูหัวใจสัตว์โลกนะ มองบั้นนี้จะดูตรงนั้นเลย อันนี้เป็นสัตว์โลก สัพเพ สตฺตา ท่านจึงดูเสมอไปหมด

เราดูแบบกิเลสดูแบบยกตนข่มท่าน ๆ ไม่มีอะไรเกินกิเลสนะ ถึงจะทุกซ์จนขนาดไหนมันก็ทำท่าพองขึ้น กิเลสเป็นอย่างนั้นไม่ยอมตัวนะ ถ้าเรื่องธรรมนี้ดูตามสภาพ เป็นอย่างนั้น นี่ละที่พระพุทธเจ้าเล็งญาณดูสัตว์โลก ท่านดูหัวใจสัตว์ ท่านไม่ดูชาติชั้นวรรณะ ประเทศนั้นประเทศนี้อะไร ๆ อยู่ที่ไหน แม้แต่เป็นสัตว์ก็มีอุปนิสัยอยู่ในสัตว์ ท่านดูตรงนั้น ๆ นะ ไม่ได้ดูสิ่งเหล่านี้ พระจิตพระพุทธเจ้าจะทะลุถึงจิตของสัตว์โลกก่อนอื่น วัตถุประสงค์นี้ไม่มีความหมาย เข้านั้นก่อน ตรงนั้นละ เพราะฉะนั้นธรรมท่านจึงสอนว่าอย่าประมาทกัน แม้แต่เขาเป็นสัตว์อย่าไปประมาทเขานะ เวลานี้เขาเสวยกรรมตามวาระของเขาของเรา ทั่วโลกดินแดนเสวยกรรมตามวาระของตน ๆ เวลาหลุดจากนี้แล้วเขาสูงกว่าเราก็ได้ เหมือนกับเราลงไปทางขลุ่ยขลุ่ย พอพ้นจากนี้พุ่งเลยก็ได้ แต่ไปทางเรียบ ๆ มันคดมันโค้งพาลงนรกอเวจีก็มีทางเรียบ ๆ นั่น ทางกิเลสชอบเป็นทางเรียบ ๆ หลอกสัตว์โลกได้ตลอดนะ ทางของอรรถของธรรมนี้มีขรุขระ ตอนที่ขรุขระก็มี เวลาโล่งก็มี เวลาโล่งก็อย่างที่เคยพูดแล้ว เวลาโล่ง ๆ ทะลุเลย นี่ทางของธรรม เป็นอย่างนั้น

ท่านดูสัตว์โลกท่านไม่ได้ดูรูปร่างกลางตัว วัตถุประสงค์อะไร ๆ ทั้งนั้นไม่เอาเข้ามาเกี่ยว พุ่งเข้านั้นเลย เป็นหลักธรรมชาติของศาสตาดองค์เอก และผู้เชี่ยวชาญในบรรดาสาวก ท่านก็มีร่อง ๆ กันอย่างนั้น ไม่ใช่ว่าจะทรงรู้ทรงเห็นแต่พระพุทธเจ้าพระองค์เดียว พระสาวกก็รู้ แต่ตามอุปนิสัยของสาวก บางองค์ก็ไม่ว่าง อย่างนั้นนะต่างกัน เพราะนิสัยวาสนาสร้างมาต่างกันจากความปรารถนาของตน

อย่างที่ว่าชาวมาเลเซียนี้ก็สะดุดก็ขึ้นนี่เลย นี่คือสถานที่นั้น ๆ เป็นที่อยู่ของสัตว์ผู้เสวยกรรมด้วยกัน ความหมายว่าขึ้นนะ ไม่ได้มีอะไรหมายยิ่งกว่านั้น นี่ลึกมากทีเดียว เป็นที่อยู่ของสัตว์ ตามสถานที่ต่าง ๆ และตามวาระของกรรมของตนที่มีมากมีน้อยยังงี้ ควรจะเป็นยังงี้ ที่นี้เล็งญาณดูสัตว์ เช่นเวลามองเห็นสัตว์ที่มีอุปนิสัยปัจจัยอย่างนี้ ไม่ได้ชาติชั้นวรรณะนี่นะ ไม่ได้มีที่ใกล้ที่ไกล มองบิ๊บบี้มองเห็นไปหมดเลย อยู่ที่ไหน แทรกอยู่ตรงไหน ๆ รู้หมด นั่นละที่ท่านแนะนำสั่งสอนหรือจุดลากพวกเราขึ้นมาด้วยธรรมพระพุทธเจ้า ธรรมนี่ละตั้งขึ้น นอกนั้นตั้งไม่ได้นะ กิเลสมีแต่ตั้งลงหมด ในหัวใจทุกสัตว์โลกที่กิเลสจะไม่มีนี่เป็นไม่มี นอกจากใจพระพุทธเจ้า ใจพระอรหันต์เท่านั้นกิเลสไม่มี กิเลสจะต้องเป็นเครื่องตั้งดูตกลงเสมอ ธรรมมีมากมีน้อยตั้งขึ้น ๆ เสมอให้พากันจำให้ตึ้นะ

เราอย่าไปเชื่อกิเลสจนเกินไป เพราะอันนี้ตั้งลงเท่านั้น เราหลงกับมันมาสักก็กัปกี่กัลป์แล้ว ตายกองกันอยู่นี้สักเท่าไร ก็เพราะอำนาจแห่งความตั้งดูของกิเลส มันแหลมคมมากทีเดียว ถ้าไม่ใช่ธรรมไม่เห็น สิ่งในโลกมีสามแดนโลกธาตุไม่มีอะไรจะ

แหลมคมและอำนาจมากยิ่งขึ้นกว่ากิเลส กล่อมสัตว์โลกให้จมไปเลย ๆ มีธรรมเท่านั้นปีบเข้าไปนี้จับได้ ๆ นั่นละดึงขึ้นมา ถ้าไม่มีธรรม โลกนี้จะจมไม่มีวันฟื้นเลย ตลอดกัปตลอดกัลป์ก็อยู่อย่างนี้ไป ที่ฟื้นขึ้นมาฟื้นไปได้ ๆ เพราะอำนาจแห่งธรรม ธรรมมีมากมีน้อยถึงจะยึดยวาก็ตามสายทางมี สายทางเดินยึดยวาก็ไปจนถึง สายอุปนิสัยปัจจัยของผู้สร้างความคิด

พระพุทธเจ้าท่านว่าหนาแน่นก็คือหนาแน่นในหัวใจของสัตว์ เบบางก็เบบบาง ในหัวใจของสัตว์ ไม่ได้หนาแน่นเบบบางกับสิ่งทั้งหลายและสถานที่อยู่ต่าง ๆ ชาติชั้นวรรณะอันใด ไม่ได้หนาแน่นนะ หนาแน่นอยู่ที่ใจ ให้อุใจให้ดี ให้ประทับใจประทับใจให้ดีทุกคน ๆ อย่าปล่อยเนื้อปล่อยตัวตามอำนาจของกิเลส ความโลภท่านพูดใหญ่ ๆ นะ คำว่าความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา ความหลงมันเป็นพื้นอยู่แล้ว ไม่เอามาพูดก็โดนเลยแหละ กิ่งก้านออกมาจากความลุ่มหลง ลุ่มหลงก็จะเป็นอะไร อวิชชา นั่นละ ท่านว่าตัวลุ่มหลงใหญ่อยู่ที่อวิชชา ท่านจึงวางพื้นฐานไว้ว่าความหลง เท่านั้นพอ ทีนี้แตกแขนงขึ้นมา อวิชชามันเป็นกษัตริย์อยู่ภายใน บริษัทบริวารมันออกมาอาละวาดโลกนะ

ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา นี่ตัวอาละวาด ตัวออกสนาม ทำสัตว์โลกให้เดือดร้อนวุ่นวายคือตัวเหล่านี้ ซึ่งได้รับการหนุนมาจากอวิชชา เพราะฉะนั้นเวลาอวิชชาดับแล้วจึงอะไรดับหมดเลย เหมือนต้นไม้มันจะกิ่งก้านสาขาดอกใบสวยงามขนาดไหน ต้นใหญ่โตขนาดไหนก็ตาม พอถอนรากมันพรวดขึ้นมาเท่านั้น มันไม่มีความหมายกิ่งก้านสาขาดอกใบตายไปด้วยกันหมดเลย ที่ยังมีอยู่ก็คืออวิชชา คือรากแก้วของมันนั่นเอง นี่ละรากฐานของวัฏจักรอยู่ที่รากแก้วของกิเลสได้แก่อวิชชา พวกมันจำให้ตี เราพยายามรื้อถอนเรา อย่าจิตจางนะ อย่าชินชาต่อการทำความดี อย่าชินชาจนซี้เกียจไปเสีย ถ้าชินชากับกิเลสก็จมไปตามมันเสีย เรียกว่า ทอดอาลัยตายอยาก ไม่คิดจะฟื้นฟูหรือต่อต้านความชั่วเลย คนเช่นนั้นเรียกว่าคนชินชาไปทางต่ำจนจมไปเลย รอแต่ลมหายใจเท่านั้น

อุปนิสัยปัจจัยของสัตว์โลกนี้มีอยู่ทั่วไป ไม่ได้มีคำว่าชาติชั้นวรรณะ มีอยู่ที่ใจเท่านั้น ๆ ชัดตรงนั้นเลย พระพุทธเจ้าตรัสรู้ก็เส็งตรงนี้ก่อน เราก็ยิ่งจวนจะตายพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังนี้ พูดด้วยความเมตตาล้วน ๆ นะ ใ้เรื่องที่จะโ้จะอวดอย่าเอามาขู่ขู่ขู่เลย อันนี้เป็นเรื่องของกิเลสทั้งนั้น ความผยองพองตน เหยียบย่ำทำลายคนอื่นแล้วยกตนขึ้น นี้คือกิเลส เรื่องธรรมแล้วเสมอภาคไปเลย

ใ้เรื่องคนจะมาว่าเราโ้เราอวด เราก็เคยพูดแล้ว มันถึงขยะอย่าไปยุ่งกับมัน เหยียบหัวมันไป รื้อชนสัตว์ไป ตรงไหนที่จะเป็นประโยชน์แก่สัตว์รายใด ๆ สอนลงไป

ๆ ผู้นั้นจะได้ยึดเป็นคติเป็นประโยชน์แก่ตน ใ้ตัวถึงขยะอย่าไปสนใจกับมัน มันเท่าเท่าไรมันก็เท่า เท่าก็เท่าจากปากมัน ปากมันก็ลงไปกินถึงขยะ มันจะไปกินของวิเศษวิโสที่ไหน มันก็กินถึงขยะของมัน เท่ามา มันไม่ได้ทำ แต่มันยกตนเก่งทุกอย่างไม่มีอะไรเกินอันนี้ะกิเลส ความดิบความดีมันไม่ทำ แต่การโจมตีความดีของสัตว์โลกที่สร้างมาแทบเป็นแทบตาย คือกิเลสนั้นแหละเป็นผู้โจมตี ดีเรื่อยไปไหน เพราะมันไม่มีความดีที่จะมาช่วยสนับสนุนโลก ผู้สร้างความคิดให้ดีขึ้น มันมีตั้งแต่ความชั่ว มีตั้งแต่ตกลง ๆ นี้ สกฐของกิเลสสกฐของวิภูวน ต้องเป็นสกฐที่หมุ่นอยู่หัวใจสัตว์ ให้ได้รับความเดือดร้อน วุ่นวายตลอดเวลา สกฐของธรรมรื้อขึ้นทั้งนั้น ไม่ว่าพระพุทธเจ้าพระองค์ใดตรัสรู้ขึ้นมา รื้อสัตว์โลกทั้งหมด

นี่ถึงว่าตรงกันข้าม ๆ ผึ่งปลอมผึ่งจริงยังบอก กิเลสปลอมมาตลอด เป็นคู่แข่งกัน แล้วธรรมจริงมาตลอด ชะล้างกัน ถ้าไม่มีธรรมโลกไม่มีความหมายนะ แต่ก็มีความดั้งเดิมเรื่องธรรม กิเลสมีมาดั้งเดิม เป็นแต่เพียงว่าฝ่ายไหนมากฝ่ายไหนน้อยตามกาลตามเวลา กาลเวลาก็คือว่า ถ้ากาลใดสมัยใดพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ นั่นละธรรมจะค่อยเจริญรุ่งเรืองจากสัตว์ จะค่อยดีดค่อยดีขึ้นกันไป กิเลสก็ค่อยอ่อนตัวลง พอธรรมนั้นจางไป คือธรรมแท้นั้นมีอยู่ตลอด ผู้ที่จะรื้อธรรมขึ้นมาสั่งสอนโลกนั้นมีเป็นครั้งคราว เช่นพระพุทธเจ้าเป็นต้นนะ มาเป็นครั้งคราว เวลาพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ในโลกทั้งหลายได้รับความสงบรมเย็นทั่วหน้ากัน ทีนี้พอธรรมพระพุทธเจ้าผ่านไปแต่ละองค์ ๆ ก็เหมือนกับว่าจมลงนรกเลย ไม่มีความหมาย

เวลานี้เราอยู่ในท่ามกลางนะ จะไปทางไหนก็ได้ พระพุทธเจ้าก็เอื้อมพระหัตถ์ กิเลสก็เอื้อมมือมาหมดโคตรหมดแซมมันจะลากเรา ลากที่ไหนมันก็ไม่ถนัด ลากคอสัตว์นั้นพอดีนะ เพราะคอมันคอกิว ๆ นี้ ลากสบายไปเลย มันลากง่ายนะ เพราะฉะนั้นสัตว์โลกมันถึงวิ่งได้ง่าย เพราะมันกลัวตาย จับคอมันลากมันก็กลัวตายมันก็วิ่งตามละซี

การสั่งสอนสัตว์โลกนี้ เราได้ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบแล้ว สิ่งเหล่านี้เราก็ไม่เคยคิด เราไม่เคยสะดุดใจเลยว่า จะรู้จะเห็นในสิ่งต่าง ๆ แต่เพราะอำนาจแห่งธรรมพระพุทธเจ้าที่เป็นศาสดาเอกของโลก สอนไว้ด้วยสวากขาตธรรม เชื่อธรรม คือ สวากขาตธรรมนี้แล้วก็บึกบึนไปตามนี้ ทุกข์ยากลำบากขนาดไหนก็ไปตามนั้น มันก็ค่อยคืบคลานไปได้ ๆ ดังที่สอนมานี้ ล้มลุกคลุกคลานไม่มีอะไรเกินคนกิเลสหนಾಯ่างพวกเรานะ คือปืนใส่ธรรมนี้ล้มลุกคลุกคลาน ครั้นปืนไปปืนมาเป็นไม่หยุดไม่ถอย มันก็แข็งตัวขึ้นมาได้ ชำนาญขึ้นมาได้ต่อไปก็ฟัดหัวกิเลสได้เลย นั่น เป็นอย่างนั้น

เราสอนโลกเราไม่ได้สอนเล่น ๆ ยังบอกแล้ว เรื่องของโลกที่จะมาอะไร เช่นอย่างวาระที่เรากำลังช่วยโลกอยู่ที่นี่ มันจะมาแฉ่ใดมุมใด เราไม่เคยสนใจนะ ว่าเขามาว่าดี

ให้เราชั่วให้เรา ว่าอะไรมันก็ออกจากปากเขาจากหัวใจเขา ไม่ได้ออกจากเรา เราสร้างกรรมอะไรเราก็เป็นเรื่องของเรา ๆ เขาสร้างอะไรขึ้นมาเป็นเรื่องของเขา เขาจะโจมตีคนอื่นถือว่าเป็นของดีของดีของเขา นั่นก็คือไฟเผาเขาเอง ไม่ใช่เผาคนผู้ที่ถูกตำหนิชะมชยสรสรเสริญ ความดีก็เข้ามาหาตัวเอง นี่ละให้จำเอานะ พระพุทธเจ้าท่านสอนไว้กรรมคือมโนกรรม ขึ้นแล้ว วจีกรรมพูดออกมาก็เป็นทางวาจา มโนกรรมคิดภายในใจก็เรียกว่าความคิดทางใจ เรียกว่ามโนกรรม

ทำกรรมทั้งชั่วทั้งดีภายในใจ ทั้งชั่วทั้งดีทางวาจา ทั้งชั่วทั้งดีทางการกระทำด้วยกายของเรา ออกมาจากใจทั้งนั้น ใครทำเป็นของคณนั้น ก็เมื่อเขาทำเป็นของเขา เราจะไปเดือดร้อนกับเขาอะไร เขาจะว่าอะไรทำอะไรก็ให้เขาว่าไป หน้าที่ของเราที่จะทำความดีทำไปเรื่อย ๆ อย่างนั้นแหละ นี่ชื่อว่าผู้เชื่อบุญเชื่อกรรม นี่เราพูดจริง ๆ ใ้สามโลกธาตุที่จะมาทำอะไรเราดังที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ ถูกโจมตีทุกแห่งทุกหน เราเฉยเหมือนหมาปล่อยทำนั้นแหละ เราไม่สนใจกับมัน เรารู้อยู่แล้ว ฐานของมันเป็นมาจากอะไร เป็นมาจากใจ ใจของใคร ใครเป็นผู้คิดผู้ดำริ ใครเป็นผู้พูด ใครเป็นผู้แสดงกิริยาออกมา ก็ออกจากคณนั้น ๆ มันก็เป็นเรื่องของคณนั้นทั้งหมดทั้งดีทั้งชั่ว เราจะไปเดือดร้อนอะไรกับเขา

เรื่องของเรา กาย วาจา ใจเป็นของเรา เป็นสมบัติของเรา เราทำหน้าที่อันนี้ให้ถูกต้องดีงาม เราก็ดีไปตลอด ถ้าเขาทำชั่วเขาก็ชั่วไปตลอด เราจะเอากิเลสมาเป็นศาสดาแทนพระพุทธเจ้าเหยียบหัวเรา เราจมนะ ต้องเอาศาสดาเหยียบหัวกิเลสสิ ฟังเสียงพระพุทธเจ้านะ ถ้าฟังเสียงกิเลสแล้วก็กลัวแต่เรื่องเขาจะติฉินนินทาอย่างนั้นอย่างนี้ เจ้าของทำชั่วสักเท่าไรไม่ได้คิดเจ้าของ มันทำชั่วที่เปิดเผยไม่ได้ก็ไปหาทำที่ลับ อยู่ในที่ลับ ๆ ลี้ ๆ ว่าใครจะไม่เห็น ก็เจ้าของเห็นเจ้าของอยู่นั้น ใครจะไปเปิดเผยยิ่งกว่าตัวเองเปิดเผยต่อตัวเองวะ เราทำดีทำชั่วเปิดเผยอยู่กับเรา เช่น พระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมอยู่ในป่าใครไปเห็นพระพุทธเจ้าตรัสรู้ เห็นไหมอยู่ในที่ลับก็ตรัสรู้ได้ ที่แจ้งก็ตรัสรู้ได้ เพราะการกระทำไม่มีที่ลับที่แจ้ง ขึ้นอยู่กับผู้ทำ ขึ้นอยู่ตรงนี้นะ

เราอย่าไปมองแต่ที่ลับที่แจ้งไม่ได้นะผิด เรื่องกิเลสมันหลอก ทำที่แจ้งคณจะเห็น ไปทำที่ลับเสีย ไปหาทำอยู่ที่ลับในป่าในเขา แล้วเวลาไปฉกไปลักเขาก็ไปฉกไปลักเวลาเขานอนหลับนั้นละเรียกว่าที่ลับ เขาหลับเราสนุกโกยของเขา ครั้นเขาจับมัดใส่ตะรางแล้ว ไม่ทราบที่ลับที่แจ้ง ก็คือตะรางของนักโทษนั้นแหละ เข้าใจหรือ เสวยสุขเสวยทุกข์ไม่มีที่ลับที่แจ้ง มันเสวยอยู่ในเรือนจำนั้นแหละ อันนี้คณเสวยกรรมของตัวเองก็แบบเดียวกันไม่มีที่ลับที่แจ้ง อยู่ที่ไหนมันก็เสวยอยู่อย่างนั้น ใ้เรื่องที่ลับที่แจ้งอย่าเอามาอวดนะ มันอยู่กับตัวเองความดีชั่ว ให้พากันจำเอาไว้ นี่จวนจะตายเท่าไรก็บอก

แล้ว ๆ เราไม่หวังอะไรแล้ว เราหมดเราก็บอกว่าหมด ทุกสิ่งทุกอย่าง จะหาอย่างไรหา
ธรรม กิเลสมันก็หลอกเราอยู่ตลอดเวลา ถ้าจะตื่นก็ตื่นชิว

ธรรมท่านปลุกตลอดเวลา ถ้าจะตื่นก็ตื่นชิว ตื่นเพื่อความดี ตื่นเรื่องของกิเลสก็
ให้เห็นโทษเห็นภัยของมัน ก็มีเท่านั้นเอง นี่ก็สอนเต็มเม็ดเต็มหน่วย ไม่มีอะไรเหลือ
แล้วเวลานี้ สอนเปิดเผยออกมาเรื่อย ๆ ยังอยู่ก็แล้วแต่สิ่งที่จะเข้ามาเกี่ยวข้องกับใจ จะ
เป็นผลประโยชน์มากน้อยเพียงไรผู้เข้ามาเกี่ยวข้อง นั้นมีอยู่แ่งนั้นเท่านั้นเอง แ่งหนักก็
หนักแ่งเบา ก็เบา ถ้าไปที่ไหนมีแต่ข้า้หุมราชี้หามาแ่ง ก็ไม่ทราบจะสอนไปหาอะไร นี่ก็
เคยพูดแล้วว่า เหมือนเขากางแห่ที่จะทอดลงไป มองลงไปนี้เป็นมูตรเป็นคุณเป็นข้า้หุมราชี้
หามาแล้วจะไปทอดยังงั แห่ผืนหนึ่งมันราคาเท่าไร แล้วทอดตมลงไป ล้างทั้งวันมันก็ไม่
สะอาดใช้ไหม แล้วใครจะไปเสียสละหาประโยชน์ไม่ได้ เสียสละหาอะไร ก็แห่เพื่อทอด
ปลา แน่ เขาไม่ได้ไปเพื่อทอดมูตรทอดคุณนี่นะ

อันนี้ธรรมะพระพุทธเจ้าเพื่อสั่งสอนสัตว์ทั้งหลาย รื้อชนสัตว์ทั้งหลายซึ่งเป็น
เหมือนกับแ่งนั้นเอง เจ้าของแห่ก็คือศาสดาคือครูคืออาจารย์ แห่ก็คือธรรม จะทอดลง
ตรงไหน ๆ นี่ก็มีแต่ข้า้หุมราชี้หามาแ่ง ทอดไม่ได้ก็ปล่อยไป ๆ ๆ สุดท้ายท่านก็ผ่านไป
เสียเราก็จมตามเดิม มันก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร นี่ได้สอนพี่น้องทั้งหลายในโลกธาตุนี้
โลกทั้งหลายต้องคิดกันอย่างเต็มหัวใจ คือโลกของกิเลส แต่โลกของธรรมก็รู้แบบเดียว
กัน เต็มหัวใจเช่นเดียวกัน

พระพุทธเจ้าสอนโลกนั้นสอนอยู่ในท่ามกลางข้า้คักของกิเลสนะ ไปที่ไหนก็ถูก
เขาโจมตี ปากกิเลสใจกิเลสมันอยู่กับคน ไปที่ไหนก็ถูกโจมตี เช่น เสด็จไปบิณฑบาตนี้
เขาจ้งวานกันให้ดำทอพระพุทธเจ้าเป็นแถวไปเลย ใ้อัฐ ใ้อลา ใ้อหัวโล้นโกนคิ้ว ใ้อ
เป็นคนขอทาน ใ้อกะลามะพร้าวทุกอย่าง พระพุทธเจ้าเสด็จบิณฑบาตเฉย ก็รู้อยู่แล้ว
กะลามะพร้าวไม่ใช่พระพุทธเจ้า แน่ สรุปลงแล้วประสาละลามะพร้าว เขาจะหาว่าอะไร
มันก็เป็นกะลามะพร้าว ท่านก็เป็นศาสดาไป จนพระอนันท์เกิดความอับอายขวยเขิน
ทูลพระพุทธเจ้า ขอรารานาให้ไปโปรดเมืองอื่น เมืองนี้ถูกเขาด่าเขาทอ เขาโจมตีทุก
ด้านทุกทางไม่สมควรจะอยู่ที่นี้เลย

พระองค์ก็ว่า แล้วเวลาไปเมืองอื่นจะไปเมืองไหน แน่ ฟังชิว ฟังคำของพระพุทธ
เจ้าชิว ไปเมืองไหนที่เขาไม่มีปากไม่มีใจ ไม่มีกิริยาที่แสดงออกได้ จะไปเมืองไหน ถ้าไป
เมืองนั้น ๆ ถ้าเขาว่าอย่างนั้นจะว่ายังงั ถ้าเขาด่าเขาทอเขาโจมตีอย่างนี้แล้วจะไปเมือง
ไหน ไปเมืองนั้น ๆ ถ้าเขาว่าอย่างนั้นจะว่ายังงั สุดท้ายพระอนันท์จนตรอก เพราะไป
เมืองไหนก็มีแต่เมืองคนมีปากมีท้อง อมมูตรอมคูดอยู่ในปากในท้องพ่นออกมาเหมือน
กันหมด เข้าใจไหม จะว่ายังงั อนันท์ สุดท้ายพระอนันท์ก็จนตรอกหาที่ไปไม่ได้

ท่านจึงยกขึ้นว่า อหิ นาโค ว สงฺคาเม จาปโต ปติตฺ สฺริ ตุก่อนอนานท์ เธอทั้งหลายอย่าไปหวังกับโลกธาตุอันนี้ซึ่งมันสกปรกมานมนาน อยู่กันด้วยการด่าทอ ด้วยการดูถูกเหยียดหยามทำลายกันอย่างนี้มาตลอด ธรรมไม่ใช่ธรรมประเภทนั้น เราต้องเดินไปตามธรรม โลกอันนี้หาที่สิ้นสุดไม่ได้ ท่านจึงยกขึ้นว่า เอส ธมฺโม สนนฺตโน ความนิทานสรรเสริญไม่ใช่เกิดมาวันนี้เมื่อวานนี้ เกิดมาตั้งกับตั้งกลับตี้นมันหาอะไร นี่เรื่องโลกธรรมแปด เป็นของเกิดมีมาดั้งเดิม ตื่นมันหาอะไร นี่พระพุทธเจ้าท่านว่าอย่างนั้น อันนี้แม่ที่สุดตัวเท่าหนูก็ตามนะ ที่เราช่วยโลกอยู่เวลานี้ จะเรียกว่าอยู่ในท่ามกลาง ขวากกลางหนามก็ได้ไม่ผิดนะ เหมือนพระพุทธเจ้า

ขวากหนามก็คือความสรรเสริญ ความนิทาน ความว่าทุกอย่างนั้นแหละ ที่จะให้เป็นภัยต่อพระพุทธเจ้า แต่มันกลับเป็นภัยแก่ตัวเอง พระพุทธเจ้าไม่ได้อยู่ในวงวัฏจักร อันนี้ เหนือวัฏจักรนี้หมดแล้ว มันเป็นอะไรมันก็หมุนกันอยู่ในวงวัฏจักร วิวัฏจักรคือ ศาสดาองค์เอกเหนือวงวัฏจักรไปแล้วก็สนุกดู ถ้าจะว่าสนุกดูนะ แต่พระองค์จะสนุกยัง ใจ สัตว์โลกเอาไฟเผากันอยู่ตลอดเวลาให้เห็นอยู่ต่อหน้าต่อตา จะไปสนุกดูได้ยังไง ก็มี แต่ปลงธรรมสังเวช ควรสอนได้ก็สอน ลากขึ้นมาได้ก็ลากขึ้นมาจากไฟนรกที่กำลังเผา กันอยู่ ด้วยความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหาที่ใหญ่ ๆ มันเผากันในโลกอันนี้

พระองค์พอจุดลากได้ก็จุดลากขึ้นไป ๆ พระองค์ไม่ได้มาสนใจกับสิ่งเหล่านี้นะ มีแต่จุดลากสัตว์โลก อยู่ในท่ามกลางของขวากของหนามนั้นแหละ ศาสดาองค์เอกแต่ละ พระองค์ ๆ เพราะขวากหนามนี้มีมาดั้งเดิม ศาสดาตรัสรู้ขึ้นมาก็พ้นขวากพ้นหนาม พ้น ถึงมุตตรถึงคุณออกไป ก็สั่งสอนพวกสัตว์โลกที่อยู่ในถึงมุตตรถึงคุณนั้นให้พ้นไปได้ ๆ พระ องค์เป็นมาก่อนแล้วเรื่องเหล่านี้ อยู่ในท่ามกลางขวากหนามอยู่ในท่ามกลางแห่งข้าศึก ตัณฐของกิเลสตัณหาทั้งหลาย นี่เราก็คืออยู่ในท่ามกลางเหมือนกัน เราพูดตรง ๆ ตัวเท่า หนูก็เท่าหนูเถอะนะ ธรรมเป็นธรรมของพระพุทธเจ้าอันเดียวกัน สงสัยไปไหน เราไม่ ได้อยู่ในกรณีนี้ พระพุทธเจ้าก็ไม่ได้อยู่ในขวากในหนามในวงวัฏฏานนี้ นอกวัฏฏานแล้ว สอนวัฏฏานคือนอกจากกรณีของวัฏจักร นี้ก็อยู่ในนอกจากกรณีพิพาทของโลกของ สงสารที่กัดที่แย่งที่ฉีกกันอยู่ทุกวันนี้

ดังที่เห็นอยู่นี้ คนหนึ่งดำเนินความดีแทบเป็นแทบตาย คนหนึ่งไม่ได้เรื่องได้ ราวอะไร คอยแต่จะหากัดหาเตะ หากีบหาขื่น หากทำลายหาจุกหาเผาตลอดเวลา นี่คือ ความชั่ว คนชั่ว มันไม่มีความดี มันมีแต่อันนั้น แล้วจะให้ว่ามันอะไร มันก็เป็นอย่างนั้น หน้าที่ของเราที่จะทำความดี เป็นน้ำดับไฟก็ดับไป ๆ ตามหน้าที่ของผู้ดับไฟ คือศาสดา องค์เอกคือคำสอนของพระพุทธเจ้า นี่เรานำมาสอนโลกก็เหมือนกัน เพราะฉะนั้น การ สอนโลกเราจึงไม่คำนึงถึงว่า คำเทศนาว่าการนี้ว่าหนักไป เบาไป สูงไปต่ำไปเราไม่เคย

คำนึง แล้วแต่เหตุการณ์ที่เข้ามาเกี่ยวข้อง ควรหนัก ๆ ควรเบา ๆ เหมือนเขาชะล้างสิ่งสกปรก สิ่งสกปรกมีน้อยน้ำก็เทลงน้อย สิ่งสกปรกมีมากน้ำเทลงมาก ๆ ๆ ชะล้างให้ทันกัน เพื่อมีความสะอาดขึ้นมาแล้วใช้การใช้งานได้ตามฐานะของมัน นี่ก็ตามฐานะของสัตว์โลกที่อยู่ร่วมกัน

เราจึงสอนเต็มเม็ดเต็มหน่วย การสอนนี้สอนแบบธรรมดาเลยเถียว ไม่มีอะไรที่จะเข้ามาเกี่ยวข้องเลยว่า เรานี้ได้โกหกโลก หรือเรานี้ได้ทำความอิจฉาทาร้อนแก่โลกแม้เม็ดหินเม็ดทรายเราไม่มีเราก็บอกเราไม่มี ผิดบอกว่าผิด ถูกบอกว่าถูก พูดตรงไปตรงมาอย่างนี้เรียกว่า ภาษาธรรม พูดอย่างอื่นไม่ใช่ภาษาธรรม ดังที่กิเลสมันใช้เผากันอยู่ตลอด มีแต่ภาษาของกิเลสเป็นภาษาของพินของไฟเท่านั้นที่เขาถือว่าเป็นของดี เผากันอยู่อย่างนั้นก็ว่าดี ๆ ๆ นี่เป็นภาษาของกิเลสของวิฏวน ภาษาของธรรมสอนให้แยกออกอันไหนไม่ดีแยกออก นี่เราก็บอกตามแนวทางของศาสดา อย่างสอนมาตลอดนี้ก็เหมือนกัน จนกระทั่งวันตายเราก็บอกแบบนี้ เราจะสอนแบบอื่นไปไม่ได้เรื่องธรรมเราไม่ได้อยู่ในวงกรรมนี้

ถ้าว่าจิตใจที่ถูกกิเลสเผา จิตใจเราไม่มีกิเลสที่จะมาเผาอย่างแต่ก่อน ไม่มีก็บอกไม่มี ถ้าว่าธรรมเต็มหัวใจ เราเอาธรรมเต็มหัวใจออกสอนโลก แล้วไม่อยู่ในวงกรรมพิพาทกตฉิกกันอยู่อย่างนี้นะ นอกจากนี้เรียกว่า จับจุดลากออก ๆ ใครจะเชื่อก็เชื่อ ไม่เชื่อก็เป็นกรรมของสัตว์เท่านั้น เราไม่ได้เอาอะไรนะ สอนโลกเต็มเม็ดเต็มหน่วยเราไม่ได้หวังเอาผลประโยชน์อะไรจากโลก นอกจากให้โลกมีความสุข ความสงบเย็นใจต่อกัน สัมกับนามว่ามนุษย์เราเป็นสัตว์ซึ่งลาดอยู่คนเดียวไม่ได้ ต้องอยู่เป็นหมู่เป็นคณะ เมื่อเป็นอย่างนั้นต้องปรับปรุงความรู้ความเห็นของตนเอง ให้ถูกต้องต่อกันแล้วก็อยู่กันเป็นผาสูก นับตั้งแต่ตัวเองครอบครัวเห้าเรือนถึงสังคมต่าง ๆ ไป ให้ปรับปรุงตัวเองเข้าสู่สังคม

เช่น อยู่ในครอบครัวเห้าเรือน ผัวกับเมียอย่าทะเลาะกัน ให้ปรับปรุงจิตใจ ใจผัวก็เป็นใจคน ใจเมียเป็นใจคน ให้รู้ใจซึ่งกันและกัน เอาศีลธรรมเข้าไปจับ ๆ ฝ่ายไหนขัดข้องให้แก้ไขทันที ฝ่ายภรรยาผิดแก้ไข ภรรยาต้องแก้ ฝ่ายสามีผิดสามีต้องแก้ แก้แล้วก็เข้ากันได้สนิท ๆ จากนั้นก็ออกสังคม สังคมมากน้อยเท่าไรต้องเห็นใจของสังคม แต่ละสังคมมีหัวใจด้วยกัน แล้วการดำเนินงานมีผิดถูกชั่วดี ตามความรู้ความเห็นคนในสังคมนั้นแหละ ที่จะทำให้กระทบกระเทือนกัน ให้ต่างคนต่างปรับปรุง เอาธรรมเข้าไปแก้ไขก็สะอาดไป แล้วสังคมนี่ก็สงบร่มเย็นตลอดทั่วโลกดินแดน เมื่อเอาธรรมเข้าไปเป็นน้ำดับไฟแล้วก็เย็นกันทั่วโลกทั่วสงสาร ธรรมเป็นอย่างนี้นะ เราอย่าเข้าใจว่าอะไรวิเศษนะ มีธรรมเท่านั้น แต่เมื่อไม่มองดูธรรม มองดูแต่กิเลสมันก็เห็นแต่ไฟแต่ไฟเต็ม

หัวใจสัตว์โลก ไปที่ไหนทุกซั ทุกซันี้เต็มอยู่ทุกหย่อมหญ้า เต็มไปหมดนะ นีละพากันเข้าใจ

นี่เราก็ดูตามหลักธรรมชาติ ไม่มีคำว่ากลัวว่าหาญ ว่ากลัวเราก็ดูไม่มี ว่าได้ว่าเสียเราก็ดูไม่มี คำว่าแพ้วชนะเราก็ดูไม่มีในหัวใจเรา มีแต่ธรรมล้วน ๆ เต็มไปด้วยเมตตาที่สั่งสอนสัตว์โลก ใครจะเอาก็เอา ไม่เอาก็สุดวิสัยเท่านั้น ใครผิดบอกว่าเป็นผิด ใครถูกต้องบอกว่าถูก ชมเชยผู้ถูก ตำหนิผู้ผิดเพื่อให้แก้ตน ก็มีเท่านั้นเรื่องของธรรม อย่างอื่นเป็นไปไม่ได้นะ เราจะต้องพิจารณาตัวของเราเอง

นี่ละเราช่วยโลกมาในระยะสั้น ๆ เหล่านี้เป็นเวลา ๔-๕ ปีเข้ามาแล้ว ถ้าพูดถึงเรื่องหนัก หนักมากนะเรานะ อยู่เฉย ๆ อย่างนี้ละ เรื่องความคิดมันจะครอบโลก ไม่ว่าแต่โลก ครอบโลกธาตุโน่นอีกนะ จะว่าอะไร อันใดที่อยู่ในวิสัยที่จะแก้ไขตัดแปลงหรือช่วยเหลือได้เราก็ดูช่วยเหลือเต็มกำลังของเรา อะไรที่ช่วยเหลือไม่ได้ก็เหมือนอย่างคนตายนี้ จะไปเอาคาถาจากพระมาที่วัดก็ความมา กุสลา ธมฺมา เป้าฟู ๆ มันก็คือคนตายนั้นแหละ เป้าคนตายเข้าใจไหม เป้าคนเป็นก็ว่าอย่าพากันทำบาปนะ ผัวกับเมียอย่าทะเลาะกัน คำทะเลาะกันนั้นเรียนวิชาหมามากัดกันไม่ใช่ฐานะผัวกับเมีย ผัวกับเมียก็ต้องแยกกันเข้าใจไหม นีวิชาธรรมเป็นอย่างนั้น ถ้าวิชาหมาแล้วยุตัวนั้นมายุตัวนี้มา ช่วยกัดกันแหละไปหมด สนามหมากัดกันเข้าใจไหม.ให้พากันจำเอานะ ต้องฟังกันอย่างนี้

นี่ก็เห็นพี่น้องทางมาเลเซียมา เราก็ดูสงสาร มาไกลมาไกลก็มาอยู่ในแดนวิญญูอันเดียวกันแหละ ไม่มีใครไกลใครไกล มันหมุนไปหมุนมาอยู่อย่างนั้น ก็ว่าที่นั่นที่ไกลที่ไกล มันสำคัญอยู่ที่ใจ ถ้าอยู่ใกล้ ๆ ติดพันกับวัดกับวากับศาสนาไม่เกิดประโยชน์อะไร ถ้าไม่สนใจปฏิบัติ อยู่ไกลอยู่อะไรน้อมเข้ามาบิ๊บ เป็นสมบัติของตัวเราเป็นประโยชน์ไป พากันเข้าใจแล้วนะทุกคน วันนี้เทศน์เรื่องอะไร ๆ ก็เลยหมุนไปเรื่อย เลยไม่ทราบว่าจะขึ้นตรงไหน ลงตรงไหนนะ ก็แล้วแต่มันจะขึ้นก็ยังไม่บอกแล้ว เอ้า ที่นี้มีอะไรว่ากันไป เอ้า จบแค่นี้ก่อนละนะ อันนี้เราจะเล่าสู่กันฟังก็พูดกันต่อกันพวกเดียวกันนะ หลวงตาบวันนี้ก็พูดภาษาเดียวให้ทั่วกันไปหมด ไปแปลกันเอาเองนะ

สรุปทองคำและดอลลาร์ และกฐิน วันที่ ๒๐ ทองคำได้ ๑ บาท ดอลลาร์ได้ ๙๔ ดอลลาร์ กฐินทองคำได้ ๑ กอง เงินสดได้ ๒๗ กอง รวมเป็น ๒๘ กอง ทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้วเวลานี้ ๕,๐๕๙ กิโลกรัม ทองคำที่ได้หลังจากการมอบเข้าคลังหลวงแล้วได้ ๒๐๒ กิโล ๑๐ บาท ๑๙ สตางค์ รวมทองคำทั้งหมดเวลานี้ได้ทองคำ ๕,๒๖๑ กิโลกรัม ที่เราได้แล้วที่เข้าคลังหลวงและยังไม่เข้า รวมแล้วเป็น ๕,๒๖๑ กิโลกรัม ที่นี้กฐินทองคำ ๘๕,๐๐๐ กองนั้น ประเภททองคำได้ ๑๐๗ กอง เท่ากับน้ำหนัก ๒๖ บาท ๓ สลึง ส่วน

ประเภทเงินสด ได้ ๘๕๐ กอง เป็นเงิน ๒,๙๕๔,๐๐๐ บาท รวมทั้งสิ้นทั้งหมดได้ ๑,๙๕๗ กอง ยังขาดอยู่อีก ๘๒,๐๕๓ กอง

ให้พากันจำเอานะ อันไหนที่เป็นทองคำมาก็แยกเป็นทองคำไปเลย อันไหนที่เป็นเงินมานี้ก็เอาเข้าธนาคารนี้ก่อน เข้าบัญชีปั๊บ พอถึงเวลาแล้วก็อ่านบัญชีนี้ ถอนออกมาหมด เราซื้อทองคำเข้าคลังหลวงอันนี้ต้องได้แปรรูปเสียก่อน คือเป็นเงินสดมาก็ต้องแยกไปซื้อทองคำ ส่วนเป็นทองคำมาก็เอาเข้าเลยทีเดียว มี ๒ อย่าง อย่างไหนก็ได้ทั้งนั้น เพื่อให้เป็นความสะดวก จึงได้ชี้แจงให้ผู้บริจาครทั้งหลายได้ฟังทั่วหน้ากัน

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่ www.luangta.com